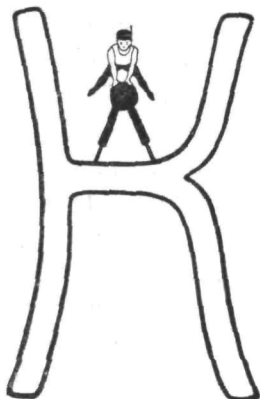

IVO TROŠT:

V bedi bogastvo.

Legenda.

ristus in Peter sta hodila po svetu in prišla neki dan mimo ubožne kočje. Ubog je bil njen gospodar, ki je moral — sam bolehen — trdo delati, da je skromno preživljal hromotno ženo in kopico otrok. Največkrat lačen in slabo oblečen je le iztežka mašil streho, da mu ni snežilo in deževalo na glavo. Mož je nevoljno gledal za potnikoma. Zdelo se mu je, da gresta v lepše kraje k boljšim ljudem.

»Ali temu ne misliš pomagati, Gospod?« vpraša Peter.

»Pomagaj mu ti, saj ni težavno«, reče Učenik in pogleda Petra.

»Kako, Gospod, ko nimam bogastva, da bi mu ga dal?« se začudi Peter.

»Meniš, da je potrebno samo bogastvo?«

»I, kako ne! Ali ne gleda beda povsod iz kočje, kakor njemu in družini iz oči?«

»Motiš se, prijatelj! Oprosti! In vendar si videl in spoznal po svetu, da bogastvo samo ne osrečuje človeka.«

Peter molči in premišlja, kaj bi utegnilo kočarja bolj osrečiti nego bogastvo.

Gospod mu pomaga iz zadrege: »Poslušaj, Peter, kaj se godi za nama!«

Peter se ustavi, posluša in se začudi, da sedaj kočar veselo prepeva. Pomagajo mu otročiči in celo žena, a prej je zavistno pogledoval za neznamima potnikoma, ki sta toliko srečna, da se jima ni treba niti oddahnuti v njegovi žalostni domovini.

»Poglejva, če mu nisem pomagal brez bogastva!« reče Kristus in se vrne s Petrom h kočji, da ga prepriča o svoji vsevednosti.

Peter vpraša kočarja, zakaj je sedaj tako vesel.

»Zadovoljen sem kakor še nikoli,« odvrne mož prijazno in pogleduje otroke, kaj bodo zopet peli. »Do danes sem si želel odtod, sedaj rad umrem pod to razdrapano streho.« Tako se je pohvalil mož in silil otroke, naj le pojo kakor so prej in naj ne zro nezaupno za tujcema. Kristus pa vpraša Petra:

»Ali vidiš?«

»Gospod, ti res vse veš,« potrdi Peter. Nebeška potnika nadaljujeta svojo pot, kočar je pa poslej zadovoljno in srečno živel s svojo bedo in svojo družino.

